

Odporovatelnost a neplatnost právního úkonu

Převede-li osoba, v jejíž prospěch byl odporovatelný právní úkon učiněn, od dlužníka nabytý majetek na další osobu poté, co proti ní byla podána odpůrcí žaloba, může být právní úkon, kterým došlo (mělo dojít) k dalšímu převodu od dlužníka nabytého majetku, neplatný, jen jestliže věřiteli vzniklo právo na uspokojení jeho pohledávky z věcí, práv a jiných majetkových hodnot, které odporovatelným právním úkonem ušly z dlužníka majetku, tedy, řečeno jinak, jen jestliže bylo odpůrcí žalobě vyhověno pravomocným rozhodnutím soudu. Případný závěr o neplatnosti právního úkonu, jímž došlo (mělo dojít) k dalšímu převodu od dlužníka nabytého majetku, učiněný ještě před pravomocným rozhodnutím o odpůrcí žalobě, by představoval zásah do právních poměrů účastníků tohoto právního úkonu "bez právního důvodu", neboť v té době ještě nebylo (a ani nemohlo být) jisté, zda k pravomocnému určení právní neúčinnosti právního úkonu vůči věřiteli vůbec dojde a zda se věřitel opravdu bude moci domáhat uspokojení své (zkrácené) pohledávky z věcí, práv a jiných majetkových hodnot, které ušly z dlužníka majetku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 1666/2014, ze dne 19.2.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce M. Brno, a.s. stavební společnost se sídlem v B., zastoupeného JUDr. V.Š., advokátem se sídlem v B., proti žalovaným 1) J. B., zastoupené JUDr. V.H., advokátkou se sídlem v B., a 2) J. K., zastoupenému JUDr. R.K., advokátem se sídlem v B., o určení vlastnictví, vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 9 C 69/2011, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. listopadu 2013 č.j. 14 Co 305/2013-122, tak, že rozsudek krajského soudu a rozsudek Okresního soudu v Břeclavi ze dne 12. prosince 2012 č.j. 9 C 69/2011-86 se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Břeclavi k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou dne 28.6.2011 u Okresního soudu v Břeclavi domáhal určení, že žalovaná 1) je "výlučnou vlastnící těchto nemovitostí v obci B., kat. území B. u M., stavby č.p. , objekt bydlení, na pozemku parc. č. st. 698, pozemku parc. č. st. 698, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 259 m², a pozemku parc. č. 153/4, zahrada, o výměře 412 m²". Žalobu zdůvodnil zejména tím, že dne 3.6.2009 podal u Okresního soudu v Břeclavi žalobu, kterou se domáhal, aby byla vůči němu prohlášena za právně neúčinnou darovací smlouva datovaná dnem 14.11.2008, kterou dlužník J. P. převedl na žalovanou 1) [svou sestru] předmětné nemovitosti, a že řízení o této žalobě, vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 341/2009, dosud není skončeno. Žalovaná 1) po podání odpůrcí žaloby kupní smlouvou ze dne 13.4.2010 prodala předmětné nemovitosti žalovanému 2). Protože kupní smlouva byla uzavřena "ve zřejmém úmyslu zmařit dosažení účelu odpůrcí žaloby", jde o absolutně neplatný právní úkon a žalovaná 1) je i nadále vlastníkem předmětných nemovitostí.

Okresní soud v Břeclavi rozsudkem ze dne 12.12.2012 č.j. 9 C 69/2011-86 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení společně a nerozdílně 28.080,- Kč k rukám advokáta JUDr. V.Š. Soud prvního stupně poukázal na právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27.5.2008 sp. zn. 29 Odo 732/2006 a dospěl k závěru, že kupní smlouva ze dne 13.4.2010 je absolutně neplatná "pro obcházení ustanovení § 42a občanského zákoníku", neboť žalovaná 1) nabyla předmětné nemovitosti na základě darovací smlouvy datované dnem 14.11.2008 (a uzavřené teprve dne 5.1.2009), která byla žalobcem (jako věřitelem dárce J. P.) napadena odpůrcí

žalobou. Námitky žalované 1), že "nijak nezkrátila možnost uspokojení pohledávky" žalobce, neboť nemovitosti byly zatíženy zástavním právem zřízeným ve prospěch zástavních věřitelů, jejichž pohledávky "zcela zřejmě převyšovaly hodnotu nemovitostí", soud prvního stupně odmítl s odůvodněním, že "dopředu není zřejmé", zda by zástavní věřitelé v případném řízení o výkon rozhodnutí prodejem předmětných nemovitostí "doložili své pohledávky" a zda by tedy "výtěžek případného zpeněžení nemovitostí byl použit k uspokojení jejich údajných pohledávek či k uspokojení pohledávky žalobce". K námitce žalovaného 2), že nemovitosti nabýval v dobré víře, soud prvního stupně uvedl, že "dobrá víra nemůže zvrátit absolutní neplatnost předmětného úkonu".

K odvolání žalovaných Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28.11.2013 č.j. 14 Co 305/2013-122 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl, a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů žalované 1) částku 99.682,50 Kč k rukám advokátky JUDr. V.H. a žalovanému 2) částku 90.910,- Kč k rukám advokáta JUDr. R.K. Na základě skutkových zjištění soudu prvního stupně dovedl, že žalobce nemá na požadovaném určení naléhavý právní zájem ve smyslu ustanovení § 80 písm.c) občanského soudního řádu. Řízení o žalobě o určení právní neúčinnosti darovací smlouvy datované dnem 14.11.2008, vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 341/2009, totiž dosud není skončeno, a není proto jisté, zda odpůřčí žalobě bude vůbec vyhověno a zda tedy žalobce "bude mít oprávnění vést proti žalované 1) jako vlastníci nemovitostí exekuci"; dokud nebude určena (vůči žalobci) právní neúčinnost darovací smlouvy datované dnem 14.11.2008, zasáhlo by rozhodnutí soudu o určení vlastnictví žalované 1) "bez právního důvodu do právních poměrů žalovaných". Odvolací soud dále přihlédl k tomu, že neplatnost kupní smlouvy ze dne 13.4.2010 z důvodu, že ji žalovaná 1) uzavřela v době, kdy "jí bylo známo podání odpůřčí žaloby proti její osobě u soudu", musí být posouzena "v řízení o odpůřčí žalobě jako otázka předběžná", a uzavřel, že žaloba musela být zamítnuta.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá v první řadě, že řízení o odpůřčí žalobě, kterou se domáhal určení právní neúčinnosti darovací smlouvy datované dnem 14.11.2008, vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 341/2009, bylo soudy pravomocně přerušeno právě do skončení řízení v projednávané věci a že mu proto "nelze upírat naléhavý právní zájem na určení vlastnictví" ještě před rozhodnutím o odpůřčí žalobě. Podle judikatury soudů "převede-li žalovaný majetek získaný odporovatelným právním úkonem na další osobu poté, co proti němu byla podána odpůřčí žaloba, tedy zjevně v úmyslu zmařit dosažení účelu odpůřčí žaloby, jde o právní úkon neplatný" a neobstojí právní názor odvolacího soudu, že "by muselo být o odpůřčí žalobě již pravomocně rozhodnuto"; podle žalobce "postačuje samotné zahájení řízení o odpůřčí žalobě", neplatnost právního úkonu podle ustanovení § 39 občanského zákoníku "nastupuje přímo ze zákona" a nelze ji "podmiňovat jinými skutečnostmi, tj. ani výsledkem jiného soudního řízení". Žalobce navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný 2) navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobce zamítl. Uvedl, že žalobce se do "popsané procesní situace dostal vlastním jednáním", když podal žalobu o určení vlastnického práva žalované 1), ačkoliv na něm není naléhavý právní zájem.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 občanského soudního řádu a že věc je třeba i v současné době - vzhledem k tomu, že řízení v projednávané věci bylo zahájeno v době před 1.1.2014 - posoudit (srov. Čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb.) podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31.12.2013 (dále jen "o.s.ř."), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je odvolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být odvolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu odvolacího soudu nepodléhá), že žalobce má vůči J. P. a dlužníku J. P. vymahatelnou pohledávku ve výši 1.317.855,40 Kč, která mu byla přiznána rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 3.10.2007 č.j. 6 C 1501/97-200 "ve znění" rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22.11.2008 č.j. 28 Co 115/2008-250 (rozhodnutí nabylo právní moci dnem 15.12.2008), a že dlužník J. P. převedl na žalovanou 1) mimo jiné předmětné nemovitosti (žalobcem označené jako "stavba č.p. 352, objekt bydlení, na pozemku parc. č. st. 698, pozemek parc. č. st. 698, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 259 m², a pozemek parc. č. 153/4, zahrada, o výměře 412 m²" v obci B., kat. území B. u M.) darovací smlouvou datovanou dnem 14.11.2008, kterou její účastníci podepsali dne 16.12.2008 a 5.1.2009 a podle níž bylo vloženo do katastru nemovitostí vlastnické právo ve prospěch žalované 1) s tím, že právní účinky vkladu vznikly dnem 5.1.2009. Žalobce se odpůrcí žalobou podanou u Okresního soudu v Břeclavi dne 3.6.2009 domáhal, aby bylo určeno, že uvedená darovací smlouva je vůči němu právně neúčinná. Poté, co bylo zjištěno, že žalovaná 1) prodala předmětné nemovitosti kupní smlouvou ze dne 13.4.2010, podle níž bylo vloženo do katastru nemovitostí vlastnické právo ve prospěch žalovaného 2) s tím, že právní účinky vkladu vznikly dnem 13.4.2010, žalobce podal u Okresního soudu v Břeclavi dne 28.6.2011 žalobu o určení vlastnického práva žalované 1) k předmětným nemovitostem založenou na tvrzení, že kupní smlouva ze dne 13.4.2010 je neplatná, neboť ji žalovaná 1) uzavřela po podání odpůrcí žaloby. O odpůrcí žalobě dosud nebylo rozhodnuto; usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 16.7.2012 č.j. 4 C 341/2009-52, potvrzeným (v rozhodné části) usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4.10.2012 č.j. 14 C 500/2012-60, bylo řízení o odpůrcí žalobě přerušeno až "do pravomocného skončení řízení vedeného u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 9 C 69/2011" (tj. do pravomocného skončení řízení v projednávané věci).

Při rozhodování v projednávané věci soudy vycházely především z právního názoru uvedeného v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27.5.2008 sp. zn. 29 Odo 732/2006, podle něhož, "převede-li žalovaný majetek získaný odporovatelným právním úkonem na další osobu poté, co proti němu byla podána odpůrcí žaloba, tedy zjevně v úmyslu zmařit účel odpůrcí žaloby, jde o neplatný právní úkon" ve smyslu ustanovení § 39 obč. zák. Zatímco soud prvního stupně žalobě vyhověl, když dovodil, že k závěru o neplatnosti právního úkonu učiněného "v úmyslu zmařit účel odpůrcí žaloby" postačuje, že věřitel podal u soudu odpůrcí žalobu a že jsou splněny podmínky pro vyslovení právní neúčinnosti odpůrcí žalobou napadeného právního úkonu uvedené v ustanovení § 42a občanského zákoníku, odvolací soud žalobu zamítl na základě právního názoru, že závěr o neplatnosti právního úkonu učiněného "v úmyslu zmařit účel odpůrcí žaloby" lze učinit teprve tehdy, bylo-li odpůrcí žalobě pravomocným soudním rozhodnutím vyhověno. Vzhledem k tomu, že právní otázka, zda právní úkon učiněný "v úmyslu zmařit účel odpůrcí žaloby" je neplatný jen tehdy, bylo-li odpůrcí žalobě pravomocně vyhověno, dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena a že její posouzení bylo v projednávané věci významné (určující), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobce je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání napadeného rozsudku odvolacího soudu, které provedl bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání žalobce je zčásti opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době řešit - jak vyplývá zejména z ustanovení § 3028 odst.3

zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník - podle zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů účinného do 31.12.2013 (dále jen "obč. zák.").

Podle ustanovení § 42a odst. 1 obč. zák. se věřitel může domáhat, aby soud určil, že dlužníkovy právní úkony, pokud zkracují uspokojení jeho vymahatelné pohledávky, jsou vůči němu právně neúčinné; toto právo má věřitel i tehdy, je-li nárok vůči dlužníkovi z jeho odporovatelného úkonu již vymahatelný anebo byl-li již uspokojen.

Podle ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák. je možné odporovat právním úkonům, které dlužník učinil v posledních třech letech v úmyslu zkrátit své věřitele, musel-li být tento úmysl druhé straně znám, a právním úkonům, kterými byli věřitelé dlužníka zkráceni a k nimž došlo v posledních třech letech mezi dlužníkem a osobami jemu blízkými (§ 116 a § 117 obč. zák.), nebo které dlužník učinil v uvedeném čase ve prospěch těchto osob, s výjimkou případu, když druhá strana tehdy dlužníkův úmysl zkrátit věřitele i při náležité pečlivosti nemohla poznat.

Podle ustanovení § 42a odst. 3 obč. zák. právo odporovat právním úkonům lze uplatnit vůči osobě, v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn, nebo které vznikl z odporovatelného úkonu dlužníka prospěch.

Podle ustanovení § 42a odst. 4 obč. zák. právní úkon, kterému věřitel s úspěchem odporoval, je vůči němu neúčinný potud, že věřitel může požadovat uspokojení své pohledávky z toho, co odporovatelným úkonem ušlo z dlužníkovy majetku; není-li to dobře možné, má právo na náhradu vůči tomu, kdo měl z tohoto úkonu prospěch.

Smyslem žaloby podle ustanovení § 42a obč. zák. (odpůrcí žaloby) je - uvažováno z pohledu žalujícího věřitele - dosáhnout rozhodnutí soudu, kterým by bylo určeno, že je vůči němu neúčinný dlužníkem učiněný právní úkon, jenž zkracuje uspokojení jeho vymahatelné pohledávky. V judikatuře soudů bylo již dříve vyloženo (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18.5.1999 sp. zn. 31 Cdo 1704/98, který byl uveřejněn pod č. 27 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2000, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.5.1999 sp. zn. 2 Cdon 1703/96, který byl uveřejněn pod č. 26 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2000, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.6.2001 sp. zn. 21 Cdo 2285/2000, který byl uveřejněn pod č. 12 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2003, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.1.2002 sp. zn. 21 Cdo 549/2001, který byl uveřejněn pod č. 64 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2002, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9.5.2013 sp. zn. 21 Cdo 1154/2012, který byl uveřejněn pod č. 69 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2013, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.8.2013 sp. zn. 21 Cdo 2041/2012, který byl uveřejněn pod č. 18 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2014), že rozhodnutí soudu, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno, představuje podklad k tomu, že se věřitel může na základě titulu způsobilého k výkonu rozhodnutí nebo exekuci (exekučního titulu), vydaného proti dlužníku, domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) postižením toho, co odporovaným (právně neúčinným) právním úkonem ušlo z dlužníkovy majetku, a to nikoliv proti dlužníku, ale vůči osobě, s níž nebo v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn. V případě, že uspokojení věřitele z tohoto majetku není dobře možné (například proto, že osobě, v jejíž prospěch dlužník odporovaný právní úkon učinil, již takto nabyté věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty nepatří), musí se věřitel - místo určení neúčinnosti právního úkonu - domáhat, aby mu ten, komu z odporovatelného právního úkonu dlužníka vznikl prospěch, vydal takto získané plnění.

Z uvedeného vyplývá, že právní účinky odporovatelnosti, spočívající v tom, že v řízení o výkon rozhodnutí (v exekučním řízení) lze postihnout věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty, které odporovaným právním úkonem ušly z dlužníkovy majetku, nastávají (se zakládají) rozhodnutím soudu o odpůrcí žalobě; teprve dnem právní moci rozhodnutí soudu, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno, vzniká věřiteli právo na uspokojení jeho (zkrácené) pohledávky z věcí, práv a jiných majetkových hodnot, které ušly z dlužníkovy majetku a které patří tomu, v jehož prospěch byl odporovatelný

právní úkon učiněn.

Převede-li osoba, v jejíž prospěch byl odporovatelný právní úkon učiněn, od dlužníka nabytý majetek na další osobu poté, co proti ní byla podána odpůrčí žaloba, může být právní úkon, kterým došlo (mělo dojít) k dalšímu převodu od dlužníka nabytého majetku, neplatný, jen jestliže věřiteli vzniklo právo na uspokojení jeho pohledávky z věcí, práv a jiných majetkových hodnot, které odporovatelným právním úkonem ušly z dlužníka majetku, tedy, řečeno jinak, jen jestliže bylo odpůrčí žalobě vyhověno pravomocným rozhodnutím soudu. Odvolací soud v této souvislosti výstižně zdůraznil, že by (případný) závěr o neplatnosti právního úkonu, jímž došlo (mělo dojít) k dalšímu převodu od dlužníka nabytého majetku, učiněný ještě před pravomocným rozhodnutím o odpůrčí žalobě představoval zásah do právních poměrů účastníků tohoto právního úkonu "bez právního důvodu", neboť v té době ještě nebylo (a ani nemohlo být) jisté, zda k pravomocnému určení právní neúčinnosti právního úkonu vůči věřiteli vůbec dojde a zda se věřitel opravdu bude moci domáhat uspokojení své (zkrácené) pohledávky z věcí, práv a jiných majetkových hodnot, které ušly z dlužníka majetku.

Ačkoliv odvolací soud správně dovedl, že žalobě na určení vlastnictví žalované 1) k předmětným nemovitostem nelze vyhovět, nebude-li pravomocným soudním rozhodnutím určena právní neúčinnost darovací smlouvy datované dnem 14.11.2008 vůči žalobci, nepřihlédl náležitě k tomu, že až do doby (pravomocného) rozhodnutí o odpůrčí žalobě, vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 341/2009, nemohlo být v projednávané věci pravomocně rozhodnuto, protože rozhodnutí závisí na otázce, kterou není oprávněn v tomto řízení řešit; rozhodnutí odvolacího soudu o zamítnutí žaloby není správné.

Jestliže soudy (dosud) nedospěly k závěru, že je třeba (v zájmu hospodárnosti řízení) spojit projednávanou věc ke společnému řízení s věcí, vedenou u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 341/2009 (§ 112 odst.1 o.s.ř.), mělo být řízení v projednávané věci podle ustanovení § 109 odst.1 písm.b) o.s.ř. přerušeno až do skončení řízení, vedeného u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 341/2009; v řízení vedeném u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 341/2009 je proto třeba neprodleně rozhodnout o jeho pokračování, neboť důvody, pro které bylo usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 16.7.2012 č.j. 4 C 341/2009-52, potvrzeným (v rozhodné části) usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4.10.2012 č.j. 14 C 500/2012-60 přerušeno, již nemohou obstát.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není v souladu se zákonem. Protože nejsou splněny podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu napadeného rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky napadený rozsudek podle ustanovení § 243e odst.1 o.s.ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí v plném rozsahu i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v Břeclavi) k dalšímu řízení (§ 243e odst.2 věta druhá o.s.ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)

- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)